

Sygn.akt III AUa 1074/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 maja 2013r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Bożena Szponar - Jarocka

Sędziowie: SO del. Bohdan Bieniek (spr.)

SA Maria Jolanta Kazberuk

Protokolant: Agnieszka Charkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 15 maja 2013 r. w Białymstoku

sprawy z wniosku M. J.

przeciwko Dyrektorowi (...)w W.

o wysokość emerytury policyjnej

na skutek apelacji wnioskodawcy M. J.

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 5 września 2012 r. sygn. akt IV U 1811/12

oddala apelację.

Sygn akt III AUa 1074/12

UZASADNIENIE

Wnioskodawca M. J. odwołał się od decyzji Dyrektora (...) w W. z dnia 4.11.2009 r. Wskazał, że obniżenie emerytury jest niezgodne z Konstytucją RP.

W odpowiedzi na odwołanie organ emerytalny wniósł o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu swego stanowiska wskazał, że dokonał przeliczenia świadczenia przysługującego wnioskodawcy zgodnie z zasadami określonymi w ustawie z dnia 18.02.1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. t.j. z 2004, Nr 8, poz. 67 z późn zm)

Sąd Okręgowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 5 września 2012r. w sprawie IV U 1811/12 odwołanie oddalił.

Jednocześnie Sąd I instancji ustalił, że M. J. w okresie od dnia 21.09.1982r. do 1.05.1988r. pełnił służbę w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18.10.2006r., o ujawnieniu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944 – 1990 oraz treści tych dokumentów (Dz. U. z 2007, Nr 63, poz. 425, z późn. zm.).

Decyzją z dnia 14.04.2005r. przyznano mu prawo do emerytury policyjnej. Zaliczono 24 lata, 6 miesięcy i 7 dni służby w Policji oraz 7 lat, 1 miesiąc i 23 dni innych okresów. Decyzją z dnia 4.11.2009r. organ rentowy działając na podstawie art. 15 b w związku z art. 32 ust 1 pkt 1 ustawy emerytalnej oraz na podstawie otrzymanej z IPN informacji ponownie od dnia 1.01.2010r. ustalił wysokość renty emerytury policyjnej z kwoty 4379,49 zł na kwotę 3.503,59 zł.

Sąd Okręgowy stwierdził, iż w przedmiotowej sprawie ustalony stan faktyczny nie jest sporny. Został odtworzony na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy i aktach organu rentowego. Nie budzi również wątpliwości mechanizm matematyczny użyty do przeliczenia świadczenia wnioskodawcy. Istota sporu sprowadza się do oceny decyzji legalności pod kątem rozwiązania wprowadzonego przez ustawodawcę ustawą z dnia 23.01.2009r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 24, poz. 145)

Zgodnie z wprowadzonym do obrotu prawnego przepisem art. 15 b ust 1 ustawy emerytalnej w przypadku osoby, która pełniła służbę w organach bezpieczeństwa państwa (o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów) i która pozostawała w służbie przed dniem 2 stycznia 1999r. emerytura wynosi 0,7 % podstawy wymiaru - za każdy rok służby w organach bezpieczeństwa państwa w latach 1944-1990r.

Ponadto Sąd I instancji zwrócił uwagę na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 lutego 2010r. (K 6/09, OTK – A 2010, nr 2, poz. 15), zgodnie z którym art. 15b ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 66, z późn. zm.), dodany przez art. 1 ustawy z dnia 23 stycznia 2009r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 24, poz. 145) jest zgodny z art. 2, art. 10, art. 30 i art. 67 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 42 Konstytucji,

Dodatkowo Sąd I instancji odwołał się do orzecznictwa Sądu Najwyższego, które zaakceptowało konstytucyjność przedmiotowych rozwiązań. W uchwale z dnia 3.03.2011r. (II UZP 2/11, OSNP 2011, nr 15-16, poz. 210) SN stwierdził, że za każdy rok pełnienia służby w latach 1944-1990 w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (jednolity tekst: Dz.U. z 2007 r. Nr 63, poz. 425 ze zm.), emerytura wynosi 0,7% podstawy jej wymiaru (art. 15b ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin), co oznacza, że wysokość emerytury wyliczanej wyłącznie za okresy pełnienia takiej służby może być niższa od 40% podstawy wymiaru tego świadczenia. Sąd rozpoznający przedmiotową sprawę w pełni zaakceptował zaprezentowane przez Sąd Najwyższy stanowisko.

Z uwagi na powyższe Sąd zgodnie z przepisem art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

Od powyższego orzeczenia apelację złożył M. J., zaskarżając wyrok Sądu Okręgowego w Olsztynie w całości. Skarżący zarzucił rozstrzygnięciu:

1. naruszenie prawa materialnego poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, w szczególności art. 15 i art. 15 b ustawy z dnia 18 lutego 1984r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego

Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin.

2. ponadto niezgodne z prawem zaliczenie okresu służby do dnia 19 lipca 1983r. jako służby w Strukturach Służby Bezpieczeństwa.

Mając powyższe na uwadze domagał się zmiany zaskarżonego orzeczenia poprzez ustalenie wysokości emerytury policyjnej z uwzględnieniem 40% podstawy wymiaru za pierwsze 15 lat służby, zgodnie z treścią art. 15 powołanej wyżej ustawy oraz zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swego stanowiska nadmienił, iż zgodnie z art. 15 ustawy z dnia 18 lutego 1984r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin wysokość emerytury po 15 latach służby wynosi 40 % podstawy jej wymiaru. Tym samym ustawa nowelizująca nie wprowadziła w tym zakresie żadnych zmian. Potwierdzeniem tego stanu rzeczy jest stanowisko sędziego Trybunału Konstytucyjnego wyrażone w toku postępowania, zgodnie z którym przelicznik 0,7% należy przyjąć powyżej 15 lat służby. Jeśli nawet powstają wątpliwości interpretacyjne, to powinna być przyjęta zasada prowadząca do korzystnej interpretacji dla odwołującego. Tymczasem pozwany dokonał błędnej wykładni przepisów prawa i sprawił, że lata służby są traktowane jak okresy nieskładkowe w powszechnym systemie ubezpieczenia,

Po wtóre zaliczenie okresu służby w strukturach Służby Bezpieczeństwa do 19 lipca 1983r. jest niezgodne ze stanem faktycznym i prawnym. Służba Bezpieczeństwa powstała na podstawie ustawy z dnia 14 lipca 1983r., a do tej daty kwestie organizacyjne tych struktur były regulowane wewnętrznymi aktami o charakterze niejawnym. Takie tajne akty w państwie prawa nie mogą mieć waloru obowiązującego prawa.

W końcu przepisy ustawy z dnia 23 stycznia 2009r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin budzą wątpliwości co do zgodności przepisów tej ustawy z wyrażoną w Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i podstawowych wolności zasadą do rzetelnego procesu, zasadą legalności i nie działania prawa wstecz, prawem do skutecznego środka odwoławczego, zakazem dyskryminacji oraz wskazaną w art. 1 Protokołu Nr (...) Konwencji ochroną własności. Kwestionowana ustawa narusza także rezolucję nr 1996 Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy dotyczącą środków demontażu dziedzictwa po byłych systemach totalitarnych z dnia 27 czerwca 1996r. oraz inne akty prawa międzynarodowego ratyfikowane przez Polskę.

W świetle powyższych zarzutów apelacja jest konieczna i uzasadniona.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił stan faktyczny sprawy, a potem dokonał trafnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Dokonana ocena mieści się w granicach swobodnej oceny dowodów, o której mowa w treści art. 233 § 1 kpc.

Natomiast apelacja skarżącego nie zawiera takich zarzutów, które mogą podważyć ustalenia dokonane przez Sąd I instancji. Przede wszystkim Sąd Okręgowy prawidłowo zwrócił uwagę na skutki wynikające z wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 lutego 2010 r. w sprawie K 6/09. W przytoczonym orzeczeniu Trybunał orzekł, iż art. 15b ust. 1 ustawy z 18 lutego 1994r. ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin w brzmieniu nadanym przez art. 2 pkt 3 ustawy z 23 stycznia 2009 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu

emerytalnym żołnierzom zawodowym oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej jest zgodny z art. 2, art. 30, art. 32 i art. 67 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji oraz nie jest niezgodny z art. 42 Konstytucji.

Przytoczone orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego wiąże Sąd w postępowaniu sądowym, albowiem z art.190 ust.1 Konstytucji wynika, że orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego mają moc powszechnie obowiązującą i są ostateczne. Zatem kwestia konstytucyjności rozwiązania przyjętego przez ustawodawcę w związku ze zmianą sposobu obliczania wysokości emerytury policyjnej nie podlegała badaniu w toku postępowania przed Sądem I instancji.

Po wtóre Sąd I instancji dokonał prawidłowej wykładni przepisów prawa materialnego, zwłaszcza art. 15 i 15b ustawy z dnia 18 lutego 1984r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin [dalej powoływana jako zefp]. W tej kwestii za zasadne należy uznać stanowisko odwołujące się do orzecznictwa Sądu Najwyższego. W uchwale z dnia z dnia 3.03.2011r. (II UZP 2/11, OSNP 2011, nr 15-16, poz. 210) SN stwierdził, że za każdy rok pełnienia służby w latach 1944-1990 w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (jednolity tekst: Dz.U. z 2007 r. Nr 63, poz. 425 ze zm.), emerytura wynosi 0,7% podstawy jej wymiaru (art. 15b ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994r. zefp), co oznacza, że wysokość emerytury wyliczanej wyłącznie za okresy pełnienia takiej służby może być niższa od 40% podstawy wymiaru tego świadczenia. W uzasadnieniu przedmiotowego stanowiska Sąd Najwyższy wskazał, iż żaden rodzaj, ani sposób wykładni zawartego w art. 15b ust. 2 uregulowania nie daje osobom, które pełniły w latach 1944-1990 służbę w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w ustawie lustracyjno-dezubekizacyjnej, możliwości prawnych ani argumentów prawnych do domagania się ustalenia wysokości należnych im emerytur z zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszy, od innej podstawy wymiaru niż 0,7% za każdy rok pełnienia służby w wymienionych w art. 2 organach bezpieczeństwa państwa. W dalszych wywodach Sąd Najwyższy zauważył, że po istotnej zmianie normatywnej obowiązującego stanu prawnego wynikającej z dodania szczegółowego i odrębnego art. 15b ustawy zaopatrzeniowej, zawarte w ust. 2 tego przepisu odesłanie do odpowiedniego stosowania art. 14 i 15 tej ustawy oznacza, że przepisy te stosuje się odpowiednio wyłącznie w zakresie, który nie został wyraźnie i odmiennie uregulowany w art. 15b ust.1 ustawy o zefp. W przeciwnym razie, argumentuje Sąd Najwyższy, doszłoby do pozbawienia waloru i znaczenia normatywnego art. 15b ustawy zaopatrzeniowej, do czego nie ma żadnych racjonalnych argumentów. Skoro kategoryczna zasada wymagająca wyliczenia emerytury po 0,7% podstawy jej wymiaru z tytułu służby w latach 1944-1990 pełnionej w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy lustracyjnej, doznaje jednego wyjątku wyłącznie w okolicznościach określonych w art. 15b ust. 3 i 4 zefp, przeto nie doznaje dalszych ograniczeń na podstawie odesłania do stosowania art. 15 tej ustawy. W uzupełnieniu poglądów zaprezentowanych w orzecznictwie należy przytoczyć także orzeczenie Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 13 kwietnia 2012r. w sprawie III AUa 1648/11 [Lex nr 1213809], które w pełni aprobuje przytoczone wyżej stanowisko.

Z drugiej strony tożsame poglądy w sprawie zostały zaprezentowane w stanowisku doktryny [vide I. J.-J., K. P. do emerytury LexisNexis W. 2011r. str.625 i nast.] W ocenie autorów komentarza prawo do emerytury po 15 latach służby nabywa każdy funkcjonariusz niezależnie od okresu w jakim pełnił służbę. Jest to przecież oczywista konsekwencja brzmienia art. 12 ustawy o zefp. Jednakże wysokość świadczenia jest ustalana według trzech odmiennych formuł. Pierwsza jest uregulowana w art. 15 ustawy, druga w art. 15a i trzecia w art.15b. Odrębność formuły wynikającej z treści art. 15b polega na rezygnacji powiązania z 15 letnim okresem służby świadczenia w kwocie równej 40% podstawy wymiaru. Emerytura jest obliczana w sposób następujący. 0,7% podstawy wymiaru za rok służby w organach bezpieczeństwa państwa w latach 1944-1990, ewentualnie 2,6% podstawy za rok służby w tych latach ale tylko w przypadku opisanym w art. 15 b ust.3 oraz 2,6% podstawy wymiaru za okres służby po 1990r.

Zaprezentowane poglądy orzecznictwa, jak i stanowisko doktryny Sąd Apelacyjny rozpoznający niniejszą sprawę w pełni akceptuje. Tym samym nie może podzielić poglądu skarżącego, który przytacza i odwołuje się do wypowiedzi składanych w toku postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym, iż nowelizacja nie prowadzi do takiej możliwości, jaka została przyjęta przez pozwanego. Przytoczone przez skarżącego stanowiska wyrażane w toku postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym nie mają charakteru wiążącego. Stanowią jedynie pogląd w sprawie, który przy wyrokowaniu podlega swobodnej ocenie Sądu. Zestawienie tego stanowiska z argumentami przytoczonymi powyżej prowadzi do odrzucenia tej wersji przy interpretacji art. 15 b ustawy o zefp.

Nie zasługuje na uwzględnienie kolejny zarzut skarżącego, a odnoszący się do niezgodnego z prawem zaliczenia okresu służby do dnia 19 lipca 1983r., jako służby w strukturach bezpieczeństwa. Otóż w tej kwestii należy przypomnieć, iż z zaświadczenia o przebiegu służby wynika następująca informacja. W okresie od dnia 24.09.1982r. do dnia 31.03.1983r. skarżący pełnił służbę w (...)w S. w Wydziale (...), a następnie od dnia 1 kwietnia 1983r. do dnia 1 stycznia 1985r w Komisariacie (...) w O. Grupa (...) (...). W sprawie nie ma decydującego znaczenia na podstawie jakiego aktu prawnego wnioskodawca wykonywał czynności operacyjne w jednostce macierzystej. Przedmiotowe zagadnienie wyjaśnia treść ustawy z dnia 18 października 2006r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów. Zgodnie z art. 2 ust.1 pkt 5 organami bezpieczeństwa państwa, w rozumieniu ustawy są instytucje centralne Służby Bezpieczeństwa Ministerstwa Spraw Wewnętrznych oraz podległe im jednostki terenowe w wojewódzkich, powiatowych i równorzędnych komendach Milicji Obywatelskiej oraz w wojewódzkich, rejonowych i równorzędnych urzędach spraw wewnętrznych. Stąd też nie ma wątpliwości, co do poprawnego zestawienia okresów służby w zaświadczeniu Instytutu Pamięci Narodowej[vide k31]. Oczywiście Sąd nie jest związany tym zaświadczeniem[por. postanowienie SN z dnia 9.12.2011r. w sprawie II UZP 10/11], co jednak nie zmienia postaci rzeczy, iż po stronie wnioskodawcy spoczywa obowiązek wykazania okoliczności uzasadniających wyłączenie formuły opisanej w art. 15b zefp. Mogłoby to nastąpić poprzez podważenie prawdziwości danych wymienionych w powołanym wyżej zaświadczeniu, które organ rentowy otrzymał od Instytutu Pamięci Narodowej, na mocy art. 13a zefp, a którego treścią był związany.

Na etapie postępowania sądowego, zgodnie z art. 232 k.p.c., to M. J. był obowiązany wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodził skutki prawne. Wprawdzie należy podkreślić, że do postępowania odrębnego z zakresu ubezpieczeń społecznych w zakresie postępowania dowodowego ma zastosowanie - bez żadnych ograniczeń - reguła wynikająca z 232 k.p.c., obowiązuje więc zasada kontrydiktoryjności i dowodzenia swoich twierdzeń przez stronę. Podobnie stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7.01.2010 r. (II UK 148/09, LEX nr 577847). Odwołujący zaś nie przedstawił takich dowodów, które pozwalałyby na zaaprobowanie jego stanowiska, iż ZUS niezasadnie obniżył mu emeryturę, na mocy art. 15b ust. 1 zefp.

W końcu zachodzi konieczność oceny, czy omówione przepisy prawa krajowego pozostają w sprzeczności z unormowaniami przytoczonymi przez skarżącego w apelacji. W ocenie odwołującego doszło w sprawie do naruszenia Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950r. [dalej powoływana jako Konwencja]. Naruszenie Konwencji sprowadza się do uchybienia kilku jej przepisom. W pierwszym rzędzie ubezpieczony akcentuje naruszenie prawa do rzetelnego procesu. Niewątpliwie prawo jednostki do rzetelnego procesu jest jedną z kardynalnych zasad związanych z funkcjonowaniem wymiaru sprawiedliwości. Stąd też należy podnieść, iż decyzja pozwanego organu emerytalnego umożliwiła skarżącemu wniesienie odwołania do niezawisłego Sądu [art.477⁹ kpc w związku z art. 45 ust.1 Konstytucji]. Termin do wniesienia odwołania w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych wynosi miesiąc od dnia doręczenia odpisu decyzji, a zatem jest odpowiednią gwarancją przygotowania się strony do prowadzenia procesu. Ponadto w sprawach z zakresu ubezpieczeń sąd dokonuje merytorycznej oceny treści zaskarżonej decyzji, a nie tylko kontroli jej legalności. W konsekwencji strona posiada pełne gwarancje pełnego uczestnictwa w procesie. Analiza przebiegu postępowania w niniejszej sprawie wskazuje, że odwołujący został prawidłowo zawiadomiony o terminie posiedzenia przed Sądem I instancji. W toku procesu mógł składać [i składał] pisma procesowe. W tej sytuacji można odwołać się do uzasadnienia wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, [orzeczenie z dnia 23 października 2012r.skarga nr (...)], w którym stwierdzono, iż jeśli na wszystkich etapach rozpoznania sprawy skarżący miał zapewniony proces kontrydiktoryjny z

udziałem stron, a w toku postępowania miał prawo do przedstawienia wszystkich niezbędnych argumentów obrony własnych interesów, to nie można skutecznie domagać się stwierdzenia naruszenia art. 6 Konwencji. Natomiast prawa jednostki do rzetelnego procesu nie można odczytywać jako obowiązku sądu do uwzględnienia żądania zawartego w treści odwołania.

Za chybiony z istoty rzeczy należy uznać zarzut naruszenia art. 7 Konwencji tj. zakazu karania bez podstawy prawnej. Otóż należy wyjaśnić skarżącemu, iż przedmiotowa sprawa nie toczy się z oskarżenia przeciwko odwołującemu, lecz jest konsekwencją ustalenia nowej wysokości jego emerytury. Omawiany w sprawie art. 15 b zefp nie wprowadza do systemu prawa przestępstwa, czy też innego czynu zabronionego pod groźbą kary. Tak rozumowane naruszenie art. 7 Konwencji wskazuje na brak minimalnego obiektywizmu, jakiego można oczekiwać od procesującej się strony.

W dalszej kolejności skarżący podnosi naruszenie art. 14 Konwencji, który to przepis operuje pojęciem zakazu dyskryminacji. Stosowny zakaz wynika także z treści art. 32 Konstytucji RP. W przedmiocie powyższego zarzutu należy odesłać wnioskodawcę do uzasadnienia wyroku Trybunału Konstytucyjnego w powoływanej już sprawie K 6/09, w którym dana kwestia została wyjaśniona w sposób przeczący argumentom odwołującego. Trybunał dopuścił bowiem możliwość odstępstwa od zasady z art. 32 Konstytucji, jeżeli kryterium różnicowania pozostaje w racjonalnym związku z celem i treścią danej regulacji, wymaga interesu, któremu różnicowanie ma służyć, pozostaje w odpowiedniej proporcji do wagi interesów, które zostaną naruszone w wyniku wprowadzonego różnicowania oraz dodatkowo kryterium różnicowania pozostaje w związku z innymi wartościami, zasadami czy normami konstytucyjnymi uzasadniającymi odmienne traktowanie podmiotów podobnych. Wspólną cechą wszystkich funkcjonariuszy bezpieczeństwa Polski Ludowej jest ich służba w określonych w ustawie organach bezpieczeństwa państwa w latach 1944-1990. Ta cecha różni istotnie funkcjonariuszy od pozostałych funkcjonariuszy służb mundurowych przed 1990 r. Ustawodawca przyjąwszy wspólną cechę istotną w sposób jednakowy potraktował funkcjonariuszy organów bezpieczeństwa Polski Ludowej. Tym samym Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że kwestionowane przepisy są zgodne z art. 32 Konstytucji.

W końcu nie można zaakceptować, iż wyrok Sądu I instancji, jak też poprzedzająca go decyzja organu rentowego narusza ochronę własności wskazaną w art. 1 Protokołu Nr (...) do Konwencji. W tej kwestii skarżący zdaje się nawiązywać do sprawy M. v. Polska [wyrok (...) z dnia 15.09.2009r. skarga nr (...)]. W orzeczeniu Trybunał wyraził stanowisko, iż jeśli prawo majątkowe podlega uchyleciu, to w pewnych okolicznościach możemy mieć do czynienia z pojęciem mienia w rozumieniu art. 1 Protokołu Nr (...) do Konwencji. Jednakże zaprezentowane orzeczenie odnosi się do utraty prawa do świadczenia, a w niniejszym procesie mamy do czynienia z oceną zmiany sposobu obliczenia wysokości świadczenia. W tej kwestii również wypowiadał się Trybunał, wskazując że art. 1 Protokołu nr (...) nie gwarantuje, jako taki, prawa do emerytury [lub renty] o określonej wysokości. Zmniejszenie wysokości lub zaprzestanie wypłaty świadczenia emerytalnego może tym samym stanowić ingerencję w poszanowanie własności, która musi zostać uzasadniona. W rzeczy samej, zasady, które ogólnie znajdują zastosowanie w sprawach o naruszenie art. 1 Protokołu nr (...), są równie istotne w przypadku świadczeń emerytalnych. Tym samym pierwszym i najważniejszym wymogiem art. 1 Protokołu nr (...) jest wymóg, by wszelkie ingerencje ze strony organu władzy publicznej w poszanowanie mienia były zgodne z prawem oraz by realizowały uzasadniony prawnie cel "w interesie publicznym". Każda ingerencja musi być także rozsądnie proporcjonalna do celu, który miał zostać zrealizowany. Innymi słowy, musi zostać osiągnięta "sprawiedliwa równowaga" pomiędzy wymogami ogólnego interesu społecznego, a wymogami ochrony indywidualnych praw podstawowych. [por. uzasadnienie wyroku (...) z dnia 19 czerwca 2012r. skarga nr (...) K. v. Gruzja.] W innej sprawie [wyrok (...) z dnia 28 kwietnia 2009r. skarga nr (...)] Trybunał uznał, że utrata uposażenia sędziego w stanie spoczynku na podstawie przepisów ustawy lustracyjnej nie pozbawiła skarżącej środków utrzymania. Należy wskazać, iż rozpatrywane ustawodawstwo częściowo miało służyć jako wyraz potępienia dla roli politycznej, jaką odgrywała komunistyczna służba bezpieczeństwa w represjonowaniu politycznej opozycji do systemu komunistycznego, a takie względy porządku publicznego, nawet jeżeli skutkują zmniejszeniem świadczeń z zakresu zabezpieczenia socjalnego, nie oddziałują na prawa wynikające z systemu zabezpieczenia społecznego w sposób sprzeczny z art. 1 Protokołu nr (...). Trybunał wielokrotnie wskazywał, iż ingerencja w prawa majątkowe musi być przewidziana przez ustawę i realizować jeden lub więcej uzasadnionych

prawnie celów. Ponadto musi zostać zachowana rozsądna relacja proporcjonalności pomiędzy stosowanymi środkami, a celami, które miały zostać zrealizowane [por. wyrok (...) z dnia 24.07.2012r. skarga nr (...)]. Na takie cele wskazał Trybunał Konstytucyjny w w/w wyroku z dnia 24 lutego 2010r. w sprawie K 6/09 stwierdzając, że ustawodawca był upoważniony - mimo upływu ponad 19 lat od zmiany ustrojowej do wprowadzenia regulacji obniżających, w racjonalnie miarkowany sposób, świadczenia emerytalnego za okres służby w organach bezpieczeństwa publicznego, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów. W niniejszym postępowaniu nie ulega zatem wątpliwości, iż ingerencja w sposób obliczenia wysokości emerytury została przewidziana przez ustawę, która jednocześnie została uznana za zgodną z Konstytucją. Z kolei treść preambuły zamieszczona w ustawie z dnia 23 stycznia 2009r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 24, poz. 145) określa cel regulacji, który należy uznać za zgodny z prawem z punktu widzenia interesu publicznego.

Nie ma też uzasadnionych argumentów do zakwestionowania sposobu obliczania emerytury policyjnej z punktu widzenia rezolucji nr 1996 Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy dotyczącej środków demontażu dziedzictwa po byłych systemach totalitarnych z dnia 27 czerwca 1996r., albowiem kwestia odnosi się do rzetelności procesów lustracyjnych, a z danym zagadnieniem w niniejszej sprawie nie mamy do czynienia. Z kolei sformułowanie w apelacji zarzutu, iż rozstrzygnięcie Sądu I instancji narusza inne akty prawa międzynarodowego ratyfikowane przez Polskę jest zbyt ogólne, by mogło stanowić płaszczyznę rozważań Sądu Apelacyjnego, zwłaszcza gdy w pierwszej części uzasadnienia zostały omówione zagadnienia związane z Konwencją o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności.

Reasumując powyższe apelacja podlega oddaleniu z mocy art. 385 kpc.